ECLI:LV:AT:2024:0131.11410059219.12.L
Lieta Nr. 11410059219, SKK-107/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 31. janvārī

Senāts šādā sastāvā: senatori Artūrs Freibergs, Ivars Bičkovičs, Aija Branta,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzību par Latgales apgabaltiesas 2023. gada 17. oktobra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Apsūdzētais /pers. A/ kasācijas sūdzībā lūdzis atcelt Latgales apgabaltiesas spriedumu un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Apsūdzētais kasācijas sūdzībā norādījis, ka abu instanču tiesas nepamatoti atzinušas, ka viņa vaina celtajā apsūdzībā ir pierādīta. Apelācijas instances tiesa nav rūpīgi iztiesājusi lietu, nepamatoti ticējusi apsūdzētā /pers. B/ sākotnējām liecībām par /pers. A/ piedalīšanos noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un tādējādi ir pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 15. panta, 19. panta trešās daļas, 128. panta otrās un trešās daļas pārkāpumus. Turklāt tiesa ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 512. panta otrās daļas 1. punktu, jo pieņēmusi nolēmumu, nepārbaudot visus pierādījumus lietā.

Senāts konstatē, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzībā atkārtoti aizstāvja zvērināta advokāta Ivo Švāģera apelācijas sūdzībā paustie argumenti par vainīgumu, kurus apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi.

Apelācijas instances tiesa izvērtējusi argumentus par /pers. A/ vainīgumu un atzinusi, ka pirmās instances tiesa, pamatojoties uz tiesas sēdē pārbaudītiem pierādījumiem, pareizi secinājusi, ka /pers. A/ izdarījis Krimināllikuma 175. panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, jo zādzība ir izdarīta personu grupā pēc iepriekšējas vienošanās, iekļūstot citā telpā. Apelācijas instances tiesa norādījusi, ka šāds atzinums apstiprinās ar apsūdzētā /pers. B/ sniegtajām liecībām pirmstiesas procesā, cietušās /pers. C/, liecinieku /pers. D/ un /pers. E/ liecībām.

Senāts konstatē, ka atsauces kasācijas sūdzībā uz nosauktajām Kriminālprocesa likuma normām ir saistītas ar pierādījumu ticamības un pietiekamības citādu vērtējumu, nevis ar Kriminālprocesa likuma normu nepareizu piemērošanu.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ kasācijas sūdzības argumenti faktiski pauž sūdzības iesniedzēja neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu un 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

A. Freibergs I. Bičkovičs A. Branta